

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

EL NOSTRE BATLLE, CONFERENCIANT

— ...I està provat científica i practica-
ment que'ls qui posseeixen un cor fort
no són propensos als atacs cardíacs,
com aixís mateix no pateixen de res
ni per res els qui en lloc del fetge te-
nen un guarda-robes... Cal, doncs, es-
timats oients, proveir-se d'aquest tan
necessari moble...

EN ALES DEL PROGRÉS -

VEUS-AQUÍ que hi havia una petita ciutat en la qual so-

lía planar-hi, com llosa de plom, una apatía grandíssima; el qui no hagués conegut a fons el temperament dels ciutadans de la petita urb, segurament hauria pres per mandra aquella idiosincracia del caràcter ciutadà.

Solia morir-hi tota iniciativa après nascuda; moltes morien avans de que arribessin a ésser realitat: les converses llanguien mandrosament; els vianants deambulaven pausadament pels carrers estrets, de lloses rellisquentes; les campanes omplenaven l'espai amb sonoritats greus, serioses, retumbantes, que vos feien sempre present la mort i els torments eterns; per les esclètxes dels empedrats un herbei verd-esmeragda riellava al sol-solet que lliscava per les negroses parets de les senyorials morades, i era com un batec de vida en aquella constant ombra de paúra.

Mes un dia, aquella ciutat esmortuïda tingué la pensada de cel·lebrar amb festes la commemoració d'una llunyana data de dolor: uns murs gloriosos que la cingolaven foren derrocats i uns patriòtics escrits i altres patriòtics discursos, esmersats en aquelles solemnitats, recordaren sa immortalitat i sa grandesa als fills de la urb, i els hi feren reneixer el sentiment imperialista d'una vida més esplendent i plena.

Fou una època en que's parlava tant de *regeneració* que adhuc els més indiferents hi arribaren a creure ingenuament; i aquella petita ciutat cobejà la seva regeneració i amb tot entusiasme posà mans a l'obra del seu redreçament. Som-hi!

I què m'has dit! Els hi agafà una mena de febre de progrés: vinga obrir carrers, llençar runes d'una banda a l'altra; emblanquinar venerables parets per amagar la dignitat dels anys i de les centuries; s'acabà la construcció d'un *matadero* fent-hi una fatxada de lo més *adelantat*; es vestí un orinador que, no poguent aguantar la fetor d'ell mateix, va coll-torçar-se de vergonya; vinga demanar esquadrans de cavalleria per a augmentar la guarnició, i vinga fer un esplèndid palau... per a que l'empestifessin un dia cada setmana una munió de quadrúpedes difícil de ben educar.

Es construïren baranes vora el riu, ornades amb tota classe de restes de rajoles de colors, amb tot genre d'extranyes i virolades combinacions, talment com si fossen planes d'un llibre de brodat al canyamàs; s'aixecaren altres barandilles amb pedestals de porland i uns testos en l'acabament, barreja de pedra foguera i riarenc de riu que apar extrany que cervells humans poguessin arribar a projectar prodigis de construcció.

La ciutat se sentia rejoyenir i els bons botiguers i els honorables ciutadans somreïen o aquella *poixança* comercial i urbana.

Es veritat que ja fou de les primeres ciutats que tingué llums elèctrics (no diem llum, perquè aquesta solía no tenir-la); però ara sí que'ls avenços eren més oviradors i feien esperar un ample reviscolament d'energies.

S'inaugurà un *dispensari*—com a les grans ciutats—si bé no pogué utilitzar-se del tot perquè una volta construït es vegé que no hi cabien els llits; es construïren cases amb *tribunes* i fins a la Sèu es posaren vigues de ferro (el colmo del progrés) en una fatxada d'un bell estil ojival.

Mes tot això no era pas prou; en aquella petita ciutat hi continuava, jencara!, una vergonya que calia fer desaparèixer: el bròquil, les cols, les patates, totes les viandes, es venien precisament en l'únic lloc de passeig i lluint: els diumenges, principalment, era de veure la pressa amb que s'escombraven els tronxos de col i les tomaques pudrides i les fruites averiades i les despulles fastigoses de animals i vegetals a fi de que no embrutessin les teles que servien d'habillament a les gentils damiseles i senyores que, a la sortida de missa de dotze, ramblejaven joïoses, elegants i pomposament senyorívols.

I lo trist era, que, malgrat l'escombrada, no'n sortien pas sempre del tot bé les faldilles de les hermoses ciutadanes.

—Si tenim mercat per a besties, a veïam per què no n'havem de tenir per a *persones*!! La lògica era aplastant i es resolgué tractar seriosament sobre la conveniència de construir aquesta *necessitat*.

Al principi, bona part del comerç hi oposà una resistència ferma i vergonyosa ensemps: perquè, veïam!, feia molts anys que la plaça era plaça i que'l mercat s'era fet allí i tot això no havia pas ocasionat cap catàstrofe: ni siquiera s'havia desenrotllat mai el còlera ni cap malura, per aquest motiu; ademés, que primer és el comerç que tot, car és ell qui paga el lluint de la ciutat i mai consentirien els botiguers de la plaça la vergonya de veure-la fòra d'allí: ja un altre vegada se'n parlà, molt temps enrera, i esclatà un verdader motí, amb apedragament de debó i trencadissa de vidres. I feu-vos càrreg de lo que significa un motí en una ciutat en la qual no's té record de cap protesta sorollosa.

Mes tot canvià de cop com per miracle: els mateixos botiguers de la plaça i a son cap la seva prestigiosa associació es disposaren a respondre a l'invitació que l'Ajuntament—com a bon organisme democràtic—havia fet al poble, per a que indiqués el lloc més a propòsit per l'emplaçament de la plaça-mercat.

Es clar que tot-hom la volia enfront de la seva botiga o al costat de la seva porta; mes al veure que era impossible això per a contentar-los a tots, foren generosos i altruistes: uns aconsellaven fer-la a les *pedreres* per la qüestió de la sanitat; altres, als quatre cantons com a lloc molt cèntric; algú va insinuar aixecar-la en un parc esplèndid als afores de la urb i fins un grupet de descontents i negatius proposaren

suprimir la plaça i el mercat; un esperit subtil, devot de Wagner, abogava per la supressió de la ciutat i tot.

Mes, com si fos una conspiració, s'aixecaren de moment nombroses veus clamant per una solució *pràctica* i atrevida: —¡Volem la plaça a sobre el riu!

El riu era—en aquella ciutat—lo més típic, lo més hermós, lo que més cervaba el caràcter i l'ànima de la ciutat, i lo més difícil de que'l *progrés* fes malbé; era tant el riu per a la urb, que fòra ell (llastimosament brut i abandonat per deixadesa de tots), fòra la Sèu, alguns carrerons que l'envolten i dos o tres coses més, aquella ciutat ennoblida per la patina dels segles, lo mateix s'hauria pogut nomenar Tucumàn que'l Veinat de Salt.

Les males idees es propaguen ben tristement: no hi va valdre, per a combatre aquella *força d'opinió*, ni la memoria (escrita) d'un honorable Doctor, fervent aimant de l'higiene i de la ciutat; ni les veus isolades de pocs que volien cervar de la *regeneració* per la piqueta aquell troç de ciutat que tan bellament s'emmiralla en les aigües del riu, ni les protestes dels botiguers d'altres barris *perjudicats per l'emplaçament*.

Vingué fatalment l'enderroc: de les cases voreres al riu; de l'hisenda del municipi, car no varen preveure que l'obra era col·lossal, estupenda, molt per sobre de lo que la capacitat econòmica de la ciutat permetia. I en el mateix lloc ont avans s'hi arrestellaven dos rengleres de cases típiques, venerables, amb centenars de balconets i finestretes reflexant-se en l'espill del riu, una volta construït aquell mercat, fet amb tota una munió de columnes de ferro, i reixes, i persianes, i sostres de vidre i blocs de pedrera, s'hi han arrengrerat les venedores de menuts de xai, les tocinaires, les gallinaires, els munts de coves de verdures i les xamoses pageses, oloroses encara de les herbes del bosc.

La ciutat ja té mercat a sobre el riu, però ha perdut la seva ànima de ciutat; té un edifici més, un orgull més—malgrat el deguí encara i per a molt temps segurament—però més car li costa! hi hà esmersat, per a vestir-lo, troços íntims de la seva personalitat.

Mes tot això per als bons botiguers, per als senzills ciutadans, ¡què representa, enfront de pòguer vantar-se davant dels pagesos i forasters, d'aquella combinació monumental de ferro, vidres i pedra?

I vegeu-los com, amb les mans a les butxaques dels pantalons, el coll engallat i donant-se un cert aire d'importància ciutadana, passen i repassen davant de la seva *obra*, tot païnt el menjar, i bo i dient a l'amic o al foraster:

—Eh? què me'n dieu? Es altra cosa, això, veritat? avans, tota aquella porqueria d'aigua... i ara, vegeu!, quin mercat, eh? Amb aquesta farum de vianda, fins fa entrar gana als desmenjats...; es deu a nosaltres, als botiguers, sabeu?, perquè aquí (en confiança) la gent, sabeu?, és tan apàtica... (que encara no'ls hi hà trencat cap vidre per aquesta pensada *salvadora*).

FORUM

DE FORA: PALAFRUGELL -

(Del nostre enviat especial)

El dimecres Sant, el Dr. Furest de Girona, do-

nà, a l'Ateneu, una conferència, que per la seva importància, ens veiem obligats a ressenyar.

El Dr. Furest, home cult, home pulcre, arribà sense abric, el mateix dimecres, siguent rebut per la Junta directiva del nomenat centre de cultura. I a les nou de la nit, amb el saló ple de gom a gom i una atmosfera bastant carregada, començà el Sr. Furest la disertació sobre'l seu tema «Culturització Física», en el ram respiratori.

Naturalment, que primer, procedint amb ordre, ens degué explicar i descriure l'aparell respiratori i son funcionament, que jo passaré per alt. S'apoià amb molta insistència sobre lo convenient que és respirar per a viure amb salut, cantant les excel·lències de la respiració nassal, molt superior a la gargamelesca, per quant «els pèls i altres entrebanes que tots tenim en el nas (amb perdò de les senyoretetes)» obren com a filtre, empresonant els microbis de totes les enfermetats, que després són eliminats a l'exterior; i ens fa remarcar aquí, que encara que ell, com suposem, tindrà'l seu bon sobretot, ha vingut aquí sense abric, però no sense abrigar, car ell l'abric el duu al nas, mercès a la perfecció de la seva funció respiratòria nassal i al seu bon filtre d'aire.

Parla desseguida dels components del fluid respirable i de la necessitat de distingir-los dintre l'organisme per aplicar cada un d'ells a la llur funció vivificant. L'entusiasme l'arrebata al fer el panegíric de l'oxígen, i arriba al punt culminant de la conferència a l'exposar a l'auditori el seu sistema de gimnàstica respiratòria, amb aplicació al mètric decimal. L'orador, fonament emocionat, fa alguns exercicis que edificuen al *respectable*, i modestament ens confessa que'l «de les freixures se'n fa'l que vol».

Contrasta l'admiració que sent per l'oxígen, amb l'odi que l'inspira «l'anhídric carboni, gas deleteri producte de la respiració, tan venenós, que una gota de les que se solen dipositar en les parets d'un lloc ple de gent, mata instantàniament a una rata si se li ingecta en la sang», i ens proposa com a únic remei per a contrarrestar tan perniciosos efectes, la gimnàstica respiratòria, practicada en llocs ben airejats, com són les montanyes suïces «ont mils i mils de persones engeguen les freixures en escoles apropiades».

De sobte'l conferenciant se detura; se grata'l front, i amb el dit extés, senyalant a un jove llarg i fi qui porta patilles i seu a primera fila, diu:

—«Dispensi, que no l'havia conegut».

I com el jove arronsés les espatlles, com dient: «no tinc l'honor».

—«El recordo d'haver-lo vist per Girona»—, replica l'orador, i continúa. Però, aquesta interrupció, destarota al cronista, qui ja no apunta res a dretes.

Sols recorda que acaba l'elogi de l'oxigen i comença el del nitrògen, «font de la força vital (tant en els homes com en els animals, plantes i pedres, car tot té vida), que s'acumula en un gangli situat darrera'l fetge». Identifica la força vital amb el magnetisme humà que fa triomfar en totes les empreses i ens cita els exemples del viatjant que no beu i del qui beu massa; del polític i del guerrer, aportant noms tan il·lustres com en Maura i en Lerroux, en Narvâez i l'Hernàn Cortés, que si triomfaren en la vida, fou perquè gosaven d'un fetge com un guardarrobes. I per allunyar tota idea de propaganda política que se li hagués pogut atribuir, al nomenar tan altes persones, diu que ell no n'és de polític; «que ell no més és metge, i encara», (homeopàtic, naturalment).

I acaba dient que ell no dona pas conferències per lucre personal, sinó en bé de l'humanitat (cosa que'l públic li agraeix en extrem), que'l seu règim no costa res i que provar-lo és adoptar-lo.

I amb la mà al front, se despedeix entre armònics de l'auditori, a qui promet donar altres conferències.

STING

AIGUA-FORTS

Girona no 'ns falta res de lo que tenim.

Tenim *asilocuna*, hospici, escoles, col·legis, institut, seminari i aviat normal; dispensari, hospital, «La Caridad», Germanetes dels Pobres, assil per a sacerdots, manicomi, i un reguitzell d'entitats i edificis destinats a cuidar de l'infantesa, creixença, joventut, vellura i malalties de nostres ciutadans.

Sols ens manca una cosa: un Parnàs pels poetes. Un Parnàs amb totes les condicions: amb fades, dones d'aigua, nits de lluna, blavors de cel, flors i jardins, etc.

Vegin, sinó, aquest vers, d'un jove gironí, qui té ja mitja carrera feta.

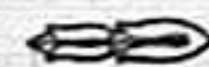
«POEMES DE PRIMAVERA

En mig del bell Març
desclourers ne vist
una poncelleta
d'un roser florit,
allí a una fada
tot jove i gentil
n'ha deixat desclosa
de son part felíç.
De cara blanqueta

com un ric rubí,
de veu tot bonica
com de serafi...
Al tornar renaixer
la natura torna
a ser-ne ben fresca
i tota verdosa.

INGENIUM»

Meditin i rellegeixin detingudament els transcrits dolls de poesia i diguin francament si no és un crim de lesa humanitat i de lesa patria el que joventuts esperançadores aixís se deixin abandonades pels carrers com al més insignificant fill d'Eva.

ENTRE l'Ajuntament i *Athenea* sembla que hi hà hagut la *mar de fondo* per una comunicació d'aquesta demanant no es treguessin les lloses del carrer de la Força.

A l'últim tenim entés que tot s'arreglarà. Es farà la reforma, però es respectaràn les lloses.

Més val aixís!

DIES passats, acompanyat d'alguns amics, em trobava en els claustres del nostre Museu provincial, lloc destinat a làpides i demés objectes de pedra. Sobre de cada un d'ells hi sol haver un quadret escrit que explica la seva procedencia; però es coneix que ni una trista vegada, des de que's troben allí, s'hi hà passat el plumero o espolsador, puig que una groixuda capa de pols fa difícil la lectura de aquells rètols, i si un hom vol satisfer la seva curiositat, els ha d'espolsar amb el mocador.

Si ve algun foraster a admirar nostre Museu, al veure aquella pols, cal pensar que's figurarà que s'hi deixa per a que l'objecte tingui l'apariencia de més severa antiguitat.

Supliquem a la Junta del Museu per a que, si no pot fer treure la pols, deixi al menys a la porta d'entrada un plumero amb un rètol que digui: «A disposició del públic».

SABUT de tot-hom que l'Ajuntament va cedir les cadires de que disposa, als *fofbalistes*, durant els dies de Pasqua.

Lo que no és sabut, ni es comprèn, és que'l dia 17 (cinc dies després) encara les cadires eren al bell mig del Camp de Mart, esperant un ruixat que les adobés o algú que se les *afillés*.

I tanta falla que'ns fan a la Redacció una dotzeneta de cadires!

AQUEST troç que retallarem, l'hem tret del *Diario de Gerona*. Sembla una noticia d'aquelles que'ls empressaris porten a tots els diaris amb l'imprescindible nota: *Se suplica la inserción*.

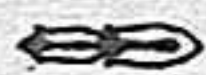
Ademés de ser un auto-bombo o una cosa feta per

encàrreg, que confessem que res en tenim de fer, s'hi fan certes *declaracions* que no ens avenim a passar per alt.

Comencem: diu aquest senyor que la Sra. Molgosa vesteix *espléndida toilette de los más afamados modistos parisinos*, i després més avall gosa tornar escriure aquestes insubstancials i ridícules paraules: *Baste para muestra un botón: los uniformes que visten los actores en la hermosa comedia de Benavente "La Escuela de las Princesas" fueron todos ellos confeccionados en Alemania. Y así todo.*

Si aixís és tot i per aquesta indumentaria, que ja pot ser vella, fan pagar 2'30 pessetes, quasi aconcellaríem al públic gironí que no anés al teatre; mes, segurament en Villagómez no hi té cap culpa i els respectes que'ns mereix la seva personalitat artística ens fan desitjar uns plens a vessar.

En quan al patriota (?) que ha escrit això, farà santament si rectifica, ja que per sort nostre, a Espanya, a Catalunya, no tenim res a envejar ni a París, ni a Alemanya. I prou!

ELS conservadors gironins han fet pública ostentació de que, per a les vinents eleccions de diputats provincials enarbolarant bandera contra les Mancomunitats.

Nosaltres això ens ha omplert de joia. Perquè un *meeting* on hi parlin en Norat, en Reigt, en Puig, en Mateu i en Regàs, presidits pel senyor Tuyet i amb un secretari d'altura com en Viñas, són coses que no's veuen ni es poden sentir cada dia.

Perquè, carai!, la veritat, de peces com aquestes no'n críen totes les dides!

Aquí va una anècdota *escueta* i concreta. Conten que quan la Mare de Déu dels Dolors que hi hà en l'iglesia del mateix nom anava a ser transportada de Barcelona a nostra ciutat, va redreçar-se i preguntà:

—On me porteu, si's pot saber?

—A Girona—, li digué en Llimona.

I la Mare de Déu, posant-se la mà al front, va comentar:

—Mare de Déu! Com te criticaràn!

I vet aquí el perquè la Mare de Déu dels Dolors que hostatja l'iglesia del mateix nom, porta la mà que li mig tapa la cara.

ENS prega un bon senyor, amant de les coses d'art, que demanem a la Junta d'«Athenea» que compri unes quantes gavies per a tencar-hi en aquells aucellets que'n tots els concerts reflen com a verdaers rossinyols.

Queda complascut.

PASSANT I MIRANT -

GIRONA, a més de l'immortalitat i de la mig-evalitat, té en nostres

dies històrics—històrics com tots els dies, tots els temps i tots els moments—unes grans ansies, uns vius sentiments i una forta empenta per a tot lo que significa Cultura, Civilització, Educació, Ciència i tot aquest reguitzell de paraules més, que fins el remeteix alomar — ai! — Alomar escriu amb lletra majúscula.

Cada cosa al seu temps, i les figues per l'agost. Aixís ho diu l'adagi i ho pregonen nostres avis, a qui els fets certament no fan quedar en mentida.

Deixant ja de banda els productes i els fruits de la terra, que estàn tan sabiament disposats i ordena's al temps, que naturalment no veiem flors ni viandes d'estiu a l'hivern, ni al contrari; en les coses ja no naturals, sinó humanes i dependents de nostra voluntat, també passa lo que amb les primeres: segueixen les *estacions*, encara que no viatgin en tren, ni facin el Via-Crucis.

I que això és ben exacte no cal provar-ho amb logarismes algebràics, ni amb sil·logismes de jesuïta, ni amb eclecticismes de l'edat mitjana—que diria el Sr. Vilahur—. Els turrans i les castanyoles surten per Nadal; els tortells pel Ram; els misteris —amb creu o sense—per Setmana Santa; la ginesta i l'àliga per Corpus; les sardanes a l'estiu amb les festes majors; els focs artificials per les Fires; els panallets per Tots-Sants, i les lluminaries per la Puríssima. Mireu si tinc raó!

Es clar que tota regla té excepcions i que aquestes confirmen la regla general. Ja ho varen veure això els sabis de la Grecia, de Roma, els de l'Enciclopedia francesa i fins ho saben els de Vilatrasta, que són els que més abunden. Per això haureu experimentat que, entre'ls productes naturals, són vianda de tot l'any les pinyes, les castanyes, els bolets i els pebrots, i entre'ls fruits de les costums i tradicions hi figuren els gegants i els manaies que d'una manera molt continuada podem contemplar sense necessitat de fer llargs viatges.

* * *

Però tornem allà ont erem.

Deiem que actualment Girona sent interès per la Cultura. D'algun temps ençà, i sobre tot des de l'últim hivern, està demostrant-ho.

No parlem de l'institució d'«Athenea», ni del Grupo Escolar ni de cap dels centres oficials i particulars d'Ensenyança i Educació que tenim l'honra de posseir. Això ja no és d'avui. Lo que sí podríem notar-hi, com a cosa rescent i última, és la creació de les Escoles Normals i les proves que se estàn realitzant per a una formal constitució de *Boi-Scouts* en la ciutat de les ex-muralles.

Però a lo que vull particularment referir-me és

an aquesta pluja de conferències, vetllades i actes literaris que'ns va caient del cel amb una freqüència molt més notable i plaenta que no pas la pluja natural—tal vegada perquè la Cultura és sempre un planter novell i perennal del que no se'n poden devastar els boscos—.

Això de que per sentir discursos s'hagués d'anar exclusivament a les iglesies i a les audiències, o als centres polítics que una sola vegada l'any ens fessin sentir les seves estridències, amenitzades amb marxas de *D. Carles*, de *Segadors* i de *Marselleses*, parlant-nos del Syllabus, de Felip V i de l'Emancipació, ha ja passat al quartet dels mals endreços. Ara a l'Institut i al Seminari tenen acadèmies i conferències cada setmana i de dia en dia van creixent en dosis els actes semblants en tots els col·legis i comunitats; fins les lliçons de classe ja's donen sovint a manera de discursos. I tenim conferències, exposicions i relacions d'una infinitat de coses bones i per a tots els gustos en la "primera entitat d'Art i Cultura, Athenea", cada dos per tres o quatre per cinc, car en aquella santa casa no saben quan ni com se farà una cosa ni cinc minuts ans de l'hora de començar-la.

I últimament—ja ho sabeu—tot un valiosíssim estol de metges, sacerdots, higienistes i amants del poble ha donat una llista de conferències als adults i a les adultes de les escoles públiques de gran interès i profit. En elles s'ha dit lo que havia de fer una bona mare amb les criatures; s'han indicat els perills que en tots sentits devien evitar els joves; la manera de fer actuar nostres energies; com havíem de viure, respirar, menjar, vestir, treballar, portar-nos amb el pròxim, amb Déu; que havíem de fer al trobar-nos ferits...; i si no's va indicar quin medicament havíem d'usar i quines pràctiques seguir al trobar-nos morts, va ésser perquè no va quedar temps.

* * *

Mereix una forta felicitació i uns aplaudiments frenètics aquesta activitat que's nota.

I, ademés, una altra cosa: la col·laboració de tots.

Apa, doncs. *Sursum corda!* Cordes enlaire, i els gironins aixecarem la bastida pel més gran dels monuments: el de la Cultura social.

KAMETS KATUFF

POTINS

A Pasqua Florida, enguany, ens ha donat un esborrajament de casaments que ha fet fredat. En una sola parroquia foren 14 que's carregaren amb la pesanta creu del matrimoni.

Catorzel! Com qui no diu res!

Els uns han anat a la *Mata*, altres han arribat a Montserrat, altres, entre quins s'hi compta una parella ben plantada i aristocràtica, que trobarem a mancar des d'aquest sant dia, són anats a Madrid.

Ens sembla que quan els de la *Villa y Corte* vegin aquells guants color *crème* i aquell posat de noblesa no li diràn pas que sigui un *Isidro*. Si semblava un estranger! I viatjava de primera!

En tot això, el cas és que *no hay mal...* i els fondistes han fet el seu Agost, trencant un sens fi de... botelles del nostre *Codorniu* que hauríem volgut per a nosaltres.

A tots desitgem una eterna lluna de mel i entre tots un regiment de quitxalla *para solaz* dels seus avis i gloria dels gironins.

Qui serà?

Cal conèixe a una donzella,
d'entre joiers escullida,
que llueix com una estrella
de claror indefinida.
Es diu *qu'era...* molt més bella,
més formosa i més pàlida
quan tot just n'era poncella,
quan encara n'era *crisàlida*.
També contem que d'uns banys
n'és la reina; i que a l'estiu,
quan cert jove dels seus anys
va a banyar-se, mig somriu.

AQUELLA presonera d'amor, de qui parlavem l'altre dia, està ja en llibertat i no necessita centinella, però, aquest, qui per lo vist, li agrada l'ofici, ara està de centinella a la plaça de l'Oli. Trigarà gaire en estar en llibertat la nova presonera?

UN poblet de l'encontrada ens la prèn i priva que quotidianament passeji per nostra Rambla, escampant els flirts que algun jove sortós, de segur, s'emportaria...

Aixís al matí surt del seu poble i camina vers la plaça del Vi.

A les dotze arriba fins a la carretera de Santa Eugènia, dina, torna a la feina i a la nit, amunt fins a casa seva.

Els diumenges, sols els diumenges, com la Ben Plantada, la seva gentilesa és admirada per nosaltres i vosaltres joves, en nostre *boulevard*.

De braceta, quasi sempre, porta a aquella angeli-

cal Carmen i al costat contrari a aquella flor ufanosa del quart pis del davant de càla Ciutat.

El seu somriure ens domina i voldriem contemplar-la fit a fit perquè els seus ulls amabilíssims ens infiltressin un sant Ideal d'Amor.

La nomenem per *Rosita* i no hi hà rosa per bonica que sigui que pugui igualar-s'hi.

ENDEVINALLA:

—Si dius que't vols casar, amic Mateu,
pel Juliol;

quina ninfa serà més del gust teu
d'aquest estol?

—O la Mas ó bé aquella altra noia
que entre'ls dos hem dit,
puig m'agrada, i la trobo tan cofoia,
que m'ha deixondit...

TOT Girona el coneix: és jove, alt i ben plantat; porta el petit bigotí negre a lo Kaiser, vesteix bé i es fa enlustrar les sabates tots els diumenges i dies de festa; temps enrera estava de dependent a una desapareguda banca, després tingué una col·locació en un poble veí i actualment escriu en el despatx d'una fàbrica magatzem d'un article molt venedí a l'estiu.

Fa temps entregà'l cor a una gironina molt simpàtica; mes, després va rescatar-se'l, segons es va córrer, per un conflicte sorgit arràn de l'estrena d'un trajo.

Ara és una jovincel·la escullidíssima, filla d'un ex-conceller municipal, qui posseix el seu amor.

Que ella el correspon, no hi hà que dubtar-ne; car havem vist que des del balcó de la cambra on s'hostatja, quan passa el seu enamorat, deixa caure desimuladament de les seves albes mans un ramet de flors oloroses, que ell es dona pressa en collir i flairar, mentre dirigeix mirades d'agraïment a la *jardineria*.

Felicitem als dos, tot desitjant-los-hi que'ls moments que passen junts a les voltes de la Rambla, els cap-vespres dels dies festius, siguin, com les flors, de plena i eternal primavera.

PER pocs dies, la nostra ciutat ha hostatjat a una rossa simpàtica, a una *endolada eurítmica* — que diria en Tharrats si, agotada la primera, fes una segona edició d'«Orles»—. Es diu Maria la nostra forastera i és de vora'l mar... de Sant Feliu de Guixols.

Nosaltres, amb observació *detectivista*, hem fet un descobriment; és un secret que confiem a la discreció de nostres llegidors...

Un jove de Girona, fa poc llicenciat de l'Exèrcit, quin nom ens recorda el d'un personatge del Duc de Rivas, el d'un favorit del rei Joan II de Castella, el d'un navegant aventurer i el d'un comte que és el

més viu de nostres ex-Presidents del Concell, li va dedicar un sonet. Heuse'l aquí:

«Tu vida es una rima de sumas perfecciones,
eres la bella imágen de ensueño de algún dios,
y no puede mi musa, en sus pobres canciones,
cantar esa hermosura que se la lleva en pos.

Más que virgen ingénua con alma adoradora,
pareces una antigua olímpica deidad,
formada con el oro del carro de la aurora
y la blancor divina del alba claridad.

Al ver de esos tus ojos los vivos resplandores
el pincel enmudece de todos los pintores
porque falsean las telas su luz angelical,
reflejo de tu alma que está como amasada
de quejas de doncella que vive enamorada
y espíritu de poeta que escribe un madrigal.»

Com ho hem sapigut? Deixe ho córrer. Nosaltres ens filtrem per les parets. I ara llegidors, prudencia; sobretot guardar el secret.

HI hà qui el dilluns de Pasqua a mig-dia va oír la següent conversació, sostinguda al carrer Nou per tres boniques parroquianes de la nostra Rambla:

—Has comprat AIGUA-FORTS d'aquesta quinzena?

—No; estic esperant a demà, per quedarme'ls deu cèntims del berenar i poguer-lo adquirir.

—Doncs jo—feu la tercera—ja'l tinc; i per cert que'm plau tant com els anteriors números. Mireu que són trapacers aquests joves! En tot se fiquen!

Advertim an aquesta aixerida i amable modisteta —les tres eren de l'art de l'agulla—que per a correspondre a les simpaties que sent per nosaltres, estem disposats a regalar-li els exemplars que desitji d'AIGUA-FORTS, sempre i quant no hagi de pairar se de berenar, cosa que nosaltres sentiríem fonament...

MONTSERRAT és la Verge negra catalana.

Montserrat és la Verge blanca que aquests dies deambula per nostra Rambla oterint a la vista de nostres *smarts*, l'alegancia del seu cos, la distinció més exigenta, i la gentilesa i l'hermosura més pulcre i refinada.

Ella n'és vinguda del *cap i casal* de Catalunya i està emparentada amb una família molt nodrida del costat del Pont de Pedra.

AVUI, segurament, tornarà a lluir en nostre boulevard, aquella estrella *Mercedes* que feia dies havíem perdut.

Saludem-la, doncs, des d'aquestes planes, i que'l viatge li hagi sigut grat.

**Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
IMPRESA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.**

AMERICAN BARRESSOPONS / DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC

per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

— SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Llach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i LlapartCiutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borsa

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbà, 88. Interurbà, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

No's fan regals

Genres purs

Preus econòmics

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &c.

Saló de Modes

RAMBLA, 29

La Clauneria d'en

Ramon Boix

es trasllada al

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu · Roja**

PLAÇA, DE L'OLI

Marcís Martí Crayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA